

højtærede Justitsminister er jo en striks Mand, og naar en Kommune ikke vil betale, gaar Ministeren til Retten. Det er en Sag med Odense Kommune — altsaa ikke en socialdemokratisk Kommune, men en Kommune, hvor den højtærede Justitsministers Partifæller har Styret —, som har nægtet at betale de ca. 4 000 Kr., som det drejer sig om; og jeg haaber, at den højtærede Justitsminister her henter sig sit velfortjente Nederlag, og at man slaar fast, at Statspolitiet er til ikke alene for Landkommunerne og Sognekommunerne, men ogsaa for Købstadkommunerne. Samtidig vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister, der jo gør alt muligt for at spare for Statens Vedkommende, men er mindre omsorgsfuld for Kommunerne, alligevel her at tage noget Hensyn til Kommunerne. Hvis en Politimester ønsker, at hans Betjente skal have Revolvere, saa køber han disse Revolvere, og hvis Kommunalbestyrelsen siger: Det kommer ikke os ved, saa siger den højtærede Justitsminister: Vær saa god, vil I bare betale; og gør man det ikke, gaar Ministeren altsaa til Retten med Sagen. Hvis en Politimester vil have andre Sager, og Kommunen mener, at det ikke er nødvendigt, har den højtærede Justitsminister kun det ene Svar til Kommunen: Ud med Pengene. Jeg synes, det er underligt, at et Ministerium, som særlig betegner sig som et Spareministerium, og som er saa omsorgsfuldt for Kommunerne i mange andre Sager, her kun kender dette ene, at Politimesterens Villie er den højeste Visdom, og den skal Kommunerne følge. Det nytter jo ikke, naar man stiller sig paa den Maade, at man saa klager over, at Skatterne stiger i Kommunerne.

Da vi for to Aar siden behandlede dette Forslag, modtog den højtærede Indenrigsminister megen Taksigelse fra flere Medlemmers Side, fordi Ministeren bebudede, at nu skulde der komme et Forslag om kommunal Ejendomsskyld og kommunale Skatter: Der var enkelte, der ligesom tvivlede lidt, og jeg erindrer, at den højtærede Minister sagde: De kan være ganske rolige, Forslaget skal nok komme; og paa dette Grundlag var der enkelte Medlemmer, der takkede den højtærede Minister, som man altid gør, naar man venter, at der kommer noget godt fra Ministeriet. I Aar vil der ingen Taksigelse komme til at lyde i den Anledning til Ministeren. Vi hørte ganske vist forleden det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtale, at Regeringen og Venstre er meget omsorgsfulde for Kommunerne, ogsaa Købstadkommunerne, derfor havde man taget

skyldigt Hensyn ved Planlæggelsen af Skatterne. Det ærede Medlem kunde ikke tiltræde det, vi Socialdemokrater krævede, derimod havde han nærmere Forbindelse med de Radikale, nemlig i Ønsket om en Afgrænsning af Skattekloderne, saaledes at Kommunerne fik de Skatter, der tilkom dem, og Staten, hvad der tilkom den; det ærede Medlem mente saa, at hvis Kommunerne skulde have Fortrinsret til nogle Skatter, maatte det være Ejendomsskatterne. Det er dejligt, at Venstre stadig er Kommunerne bevaagen i saa Henseende, men det er beklageligt, at man ikke ser Resultaterne deraf. Hvad nytter det, at Ministeren for halvandet Aar siden sagde, at nu kom det, og at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg i Aar siger, at Venstre vedblivende har den Opfattelse, at Ejendomsskatterne fortrinsvis skal tilfalde Kommunerne, naar der ikke bliver noget af det, fordi det konservative Folkeparti her kommer med Krabasken. Jeg tror ganske vist, at den højtærede Indenrigsminister har den Opfattelse, at Forslaget om en kommunal Ejendomsskyld skulde gennemføres, men han tør ikke, fordi de Konservative siger: Vi vil det ikke. Forslaget var jo færdigt for halvandet Aar siden, og det kunde have været fremsat for et Aar siden, men det er ikke kommet endnu, og der kommer heller ikke noget. Derfor nytter det ikke, at man taler om Venstres store Interesse for Kommunerne i denne Sag.

Hvis jeg ikke hørte fejl under Finanslovsforslagets Behandling, udtalte den højtærede Minister, at paa Foranledning af et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Henningsen, men det kan jeg ikke sige bestemt — der talte om en Revision af Vedtægterne angaaende de kommunale Ejendomsskatter i Henhold til Loven af 11. Februar 1863, vilde disse Vedtægter blive indkaldt til Revision. De skulde i Henhold til Loven revideres hvert 20de Aar, men det er ikke sket. Det skulde glæde mig, om den højtærede Minister vilde indkalde disse Vedtægter til Revision, saa man kunde faa ændret Ejendomsskatterne i Henhold til denne Lov; thi det vilde for mange Kommuner betyde en ikke ringe Forhøjelse af Ejendomsskatterne. I Henhold til Loven af 11. Februar 1863 skal de kommunale Ejendomsskatter udgøre mindst en Sjattedel af samtlige kommunale Skatter, og efter den Skattestigning, der er sket i de senere Aar, vil det betyde, at Ejendomsskatterne bliver betydelig forhøjet, og dér kan det konservative Parti ikke lægge Hindringer i Vejen; der kan ske Ændring af disse Vedtægter